

УТРЕ

Лу

Тъмни облаци се събираха.

Макар че не можех да видя небето през гъстия балдахин на Гората на очите или да усетя суровите ветрове, надигащи се извън нашия лагер, знаех, че се задава буря. Дърветата се олюляваха в сивия сумрак и животните се бяха скрили в земята. Преди няколко дни и ние си изровихме своя дупка – нещо като басейн в горския под, където корените на дърветата бяха прораснали като пръсти, забиваха се и стърчаха от студената земя. Наричах я с обич Падината. Макар че снегът бе покрил всичко около нея, снежинките се стопяваха при контакта със защитната магия, която мадам Лабел направи.

Докато нагласях камъка за печене над огъня, ровех с надежда из безформената буца върху него. Не можеше да се нарече точно хляб, тъй като забърках сместа само от смляна дървесна кора и вода, но не исках да ям повече борови семки и корени от бял трън. Просто не можех. Едно момиче понякога има нужда от *нещо с вкус* – и няхах предвид дивия лук, който Коко намери тази сутрин. Дъхът ми още миришеше като на дракон.

– Няма да ям това – рече категорично Бо, като огледа боровия хляб, сякаш щяха да му израснат крачета и да го нападне.

Черната му коса – обикновено оформена до най-малкия детайл – сега бе разрошена на вълни, а кафеникавите му бузи бяха омазани с пръст. Кадифеният му костюм вероятно

бе по последната мода на Сезарин, но сега беше напластен с мръсотия.

Ухилих му се.

– Ами добре. Гладувай.

– Това да не е... – приближи се Ансел, като бърчеше тайничко нос.

С блеснали от глад очи и разрошена от вятъра коса, той не се справяше в пустошта по-добре от Бо. Но Ансел – с неговата смугла кожа и слабо телосложение, с извитите мигли и искрената усмивка – винаги щеше да бъде красив. Просто нямаше как иначе.

– Мислиш ли, че е...

– Годно за ядене? – помогна му Бо, като изви тъмната си вежда. – Не.

– Не това щях да кажа! – Бузите на Ансел порозовяха и той ме погледна извинително. – Щях да кажа... хубаво. Мислиш ли, че е хубаво?

– Пак не. – Бо се извърна, за да рови в торбата си. После победоносно се изправи, извади шепа лукчета и хвърли едно в устата си. – *Това* ще ми е вечерята, благодаря.

Когато отворих уста, за да отвърна нещо язвително, ръката на Рийд легна на раменете ми, тежка, топла и успокояваща. Той ме целуна леко по слепоочието.

– Сигурен съм, че хлябът е вкусен.

– Точно така.

Облегнах се на него, доволна от комплимента.

– *Ще* бъде вкусно. И няма да миришем ужасно на... *лук*... до края на вечерта. – Усмихнах се сладко на Бо, който спря ръката си на половината път към устата си и гледаше смръщено ту мен, ту лука. – Това ще се просмуква през порите ти през целия ден утре. Поне.

Рийд се засмя, наведе се и целуна рамото ми, а гласът му – бавен и дълбок – изтътна по кожата ми:

– Нали знаеш, че ей там има поточе.

Аз инстинктивно изпънах шия и той залепи още една целувка на врата ми, точно под челюстта. Пулсът ми се учести под устните му. Макар че Бо изви отвратено устни от нашата публична проява на интимност, аз не му обърнах внимание,

наслаждавах се на близостта на Рийд. Не бяхме оставали на истина сами, откакто се събудих след Модранит.

– Може би трябва да отидем там – казах леко задъхана. Както винаги, Рийд се отдръпна твърде скоро. – Ще си вземем хляб и ще си направим... пикник.

Мадам Лабел вдигна глава към нас от другия край на лагера, където с Коко спореха сред корените на една древна ела. Бяха разпънали парче пергамент, раменете им бяха напрегнати, а лицата – изпити. Пръстите на Коко бяха изцапани с мастило и кръв. Тя вече бе изпратила две писма до Ла Воазин в кръвния лагер с молба за убежище. Леля й още не беше отговорила. Съмнявах се, че третото писмо ще промени това.

– В никакъв случай – каза мадам Лабел. – Не може да напускате лагера. Забранила съм. Освен това идва буря.

Забранила била. Тези думи ме ужилиха. Никой нищо не ми беше *забранявал*, откакто станах на три.

– Може ли да ви напомня – продължи тя с непоносим тон и вирнала нос, – че гората все още е пълна с ловци, и макар че не сме ги видели все още, вещиците едва ли са далече. Да не споменаваме кралската стража. Вече се е разчуло за смъртта на Флорин на Модранит и са обявили награда. – С Рийд се сковахме в прегръдката си. – Дори селяните познават лицата ви. Вие не можете да напускате лагера, докато не измислим някаква защитна стратегия.

Не пропуснах лекия акцент на „вие“, както и начина, по който погледна мен и Рийд. *На нас* беше забранено да напускате лагера. *Ние* бяхме онези, чиито лица бяха разлепени из цял Сент Лоар – и вероятно вече в половината села из кралството. Коко и Ансел бяха отмъкнали няколко такива обявления по време на набезите си в Сент Лоар за провизии – на едното бе нарисувано красивото лице на Рийд, а червената му коса бе предадена с боя от брош, на другото бях аз.

Художникът ми беше сложил брадавица на брадичката.

Смръщих се при спомена и обърнах боровия хляб върху камъка, разкривайки изгорялата почерняла долна кора. За миг всички се втренчихме в него.

– Прав си, Рийд. Много е вкусен – ухили се широко Бо.

Зад него Коко изстиска малко кръв от дланта си върху писмото. Капките засъскаха и задимяха, прогаряха пергамента и го превръщаха в нищо. Пренасяха го там, където беше сегашният лагер на Ла Воазин и Червените дами. Бо завря остатъка от лукчетата точно под носа ми, за да привлече вниманието ми.

– Сигурна ли си, че не искаш едно?

Избутах ръката му.

– Я се разкарай.

Рийд стисна раменете ми, грабна изгорелия хляб от камъка и отрязва едно парче с прецизността на експерт.

– Не е нужно да го ядеш – казах аз намусено.

Устните му потрепнаха леко.

– *Von appétit.*

Гледахме омагьосани как напъхва хляба в устата си... и се задави.

Бо зарева от смях.

С насълзени очи, Рийд побърза да преглътне, докато Ансел го удряше по гърба.

– Хубав е – увери ме, докато кашляше и се опитваше да дъвче. – Наистина. Има вкус на... на...

– Въглен?

Бо направо се преви, когато видя изражението ми, хилеше се с цяло гърло, а Рийд го изгледа лошо и макар че още се давеше, вдигна крак да го изрита в задника. Буквално. Бо изгуби равновесие, катурна се напред и падна на мъховете и лишеите по горския под, отпечатък от ботуш личеше на дъното на кадифения му панталон.

Започна да плюе кал, а Рийд най-сетне преглътна залъка си.

– Гадняр.

Преди да отхапе отново, аз избих хляба от ръката му обратно в огъня.

– Добре, кавалерството ти е отбелязано, съпруже мой, и ще бъде достойно възнаградено.

Той ме дръпна в прегръдка, усмивката му вече беше искрена. И смутено облекчена.

– Щях да го изям.

– Трябваше да те оставя да го изядеш.

– А сега всички ще стоите гладни – каза Бо.

Пренебрегнах къркоренето на стомаха си, извадих бутилката вино, която бях скрила в торбата на Рийд. Аз самата нямах възможност да си взема багаж за пътуването, тъй като Морган ме отвлече от стъпалата пред катедралата „Сент Сесил дьо Сезарин“. За щастие, *случайно* се поотдалечих на известно разстояние от лагера вчера и се снабдих с някои полезни неща от една амбулантна търговка. Виното беше от първа необходимост. Както и новите дрехи. Макар че Коко и Рийд ми бяха скалъпили един костюм, който да нося вместо окървавената си церемониална рокля, дрехите им висяха на слабото ми тяло – не слабо, ами направо окльоощавяло, докато бях в замъка. Засега бях крила плодовете от моята малка екскурзия – в торбата на Рийд и под заетото от мадам Лабел наметало, – но все някога човек трябва да свали превръзката, нали.

Е, щом се налага – значи се налага.

Рийд погледна остро бутилката вино и усмивката му изчезна.

– Какво е това?

– Подарък, разбира се. Не знаеш ли какъв ден е днес? – Решена да спася вечерта, аз заврях бутилката в ръцете на нищо не подозирация Ансел. Пръстите му се свиха на гърлото ѝ и той се усмихна и пак се изчерви. Сърцето ми се изпълни с щастие. – *Bon anniversaire, mon petit chou!*

– Ама рожденият ми ден е чак следващия месец – каза той смутено, но стискаше бутилката до гърдите си. Огънят хвърляше потрепваща светлина по радостното му лице. – Никой, никога... – Прочисти гърлото си и преглътна с усилие. – Никога не съм получавал подарък.

Щастието в гърдите ми леко се пропука.

Като дете, моите рождени дни бяха почитани като свещени празници. Вещици от цялото кралство пътуваха до Шато льо Блан, за да празнуват, и заедно танцувахме на лунната светлина, докато ни заболяваха краката. Магията покриваше храма с острата си миризма, а майка ми ме обсипваше с разкошни подаръци – тиара с диаманти и перли едната година, букет от вечни призрачни орхидеи на следващата.

Веднъж дори раздели водите на *Тъжните води* за мен, за да мога да вървя по морското дъно, и мелюзините¹ притискаха красивите си тайнствени лица към стените от вода, за да ни гледат, мятаха сияещите си коси и размахваха сребристи опашки.

Дори тогава знаех, че сестрите ми празнуват не толкова живота ми, колкото смъртта ми, но по-късно се питах – в мигове на слабост – дали и за майка ми е било така.

– Ние сме злочести, ти и аз – прошепна тя на петия ми рожден ден, докато ме целуваше по челото.

Макар че не можех да си спомня добре подробностите – само сенките в стаята ми, студения нощен въздух по кожата ми, евкалиптовото масло в косата ми, – мисля, че по бузата ѝ се стече сълза. В такива мигове на слабост аз разбирах, че Морган всъщност изобщо не е празнувала моите рождени дни.

Тя е скърбяла.

– Мисля, че правилната реакция е да благодариш. – Коко дойде да огледа бутилката вино, като отметна над рамото си черните къдрици. Ансел се зачерви още повече. Тя се ухили леко и прокара пръст по извивката на стъклото, като притискаше собствените си извивки към слабото му тяло. – Каква реколта е?

Бо извъртя очи пред това нейно изпълнение и се наведе да вземе лука си. Тя го гледаше с крайчето на тъмните си очи. Не си бяха проговаряли като хората от дни. Отначало бе забавно да гледам как Коко кълца самочувствието на принца парче по парче, но напоследък се беше захванала с Ансел. Трябваше да си поговоря с нея за това, и то скоро. Погледнах към Ансел, който още бе ухилен до уши и се взираше във виното.

Утре. Щях да говоря с нея утре.

Тя сви пръсти над ръката му и вдигна бутилката, за да огледа етикета. Светлината на огъня озари безбройните белези по кафявата ѝ кожа.

---

¹ Мелюзина (фр.) е създание от европейския фолклор и митология. Женски воден дух, който обитава свещен извор или река. Обикновено се изобразява като жена, която от кръста надолу е змия или риба (подобно на русалките). – Б. пр.

– *Boisaîné* – прочете тя бавно, защото с мъка различаваше буквите. Изтри бутилката с края на наметалото си. – Елдъруд. – Погледна ме. – Никога не съм чувала за такова място. Изглежда старо обаче. Сигурно струва цяло състояние.

– Много по-малко, отколкото си мислиш.

Отново се усмигнах на подозрителното изражение на Рийд, грабнах бутилката от нея и ѝ смигнах. На етикета бе нарисован висок дъб, а до него огромен мъж с еленови рога, копита и корона от клони. Очите му бяха оцветени с отразяваща жълта боя и зениците им бяха като на котка.

– Изглежда страшен – каза Ансел, беше се навел над рамото ми и се взираше в етикета.

– Това е Уудуз. – Заля ме неочаквана вълна от носталгия. – Дивият човек от гората, кралят на цялата флора и фауна. Морган ми разказваше приказки за него, когато бях малка.

Произнасянето на името на майка ми имаше мигновен ефект. Бо внезапно спря да се мръщи. Ансел спря да се изчервява, а Коко спря да се хили. Рийд огледа сенките около нас и плъзна ръка към балисардата на колана през гърдите му. Дори пламъците на огъня утихнаха, сякаш самата Морган бе изпратила студен повей през дърветата, за да ги потуши.

Аз задържах усмивката на лицето си.

Не бяхме научили нищо за Морган след Модранит. Дните отминаваха, но не видяхме и една вещица. Честно казано, ние не виждахме кой знае какво извън нашата клетка от корени. Не можех обаче да се оплаквам от Падината. Всъщност – въпреки липсата на усамотение и деспотизма на мадам Лабел – бях почти облекчена, че нямаме вест и от Ла Воазин. Това ни даваше известен отдих. И тук си имахме всичко необходимо. Магията на мадам Лабел ни пазеше от опасности – топлеше ни, криеше ни от чужди очи – и Коко бе открила планинско поточе наблизко. Течението му не позволяваше водата да замръзне и Ансел сигурно щеше да успее да улови риба скоро.

Имах чувството, че живеем в пашкул във времето и пространството, откъснат от останалия свят. Морган и нейните Бели дами, Жан Люк и неговите ловци, дори крал Огюст – те

не съществуваша в това място. Никой не можеше да ни достигне. Цареше... странен покой.

Като затишие пред буря.

Мадам Лабел изрече страха ми.

– Знаете, че не можем да се крием вечно – каза тя, повтаряйки все същия аргумент. С Коко се спогледахме огорчено, когато тя дойде и конфискува виното. Ако чуех *още едно* неприятно предупреждение, щях да отворя бутилката и да я удавя с нея. – Майка ти ще те намери. Сами не можем да те опазим от нея. Но ако искаме да си намерим съюзници, да привлечем и други към каузата си, вероятно можем да...

– Мълчанието на кръвните вещици е повече от показателно. – Грабнах бутилката от нея и започнах да се боря с тапата. – Те не искат да рискуват да си навлекат яростта на Морган, като се *присъединят към нашата кауза*. Каквато и да е проклетата ни *кауза*.

– Не бъди глупава. Ако Жозефин ни откаже помощ, има и други силни играчи, които можем да...

– Трябва ми още време – прекъснах я аз високо, почти без да я слушам, като посочих към гърлото си. Макар че магията на Рийд бе затворила раната и ми спаси живота, все пак бе останал дебел, покрит с коричка белег. *Още* ме болеше ужасно. Но не заради това исках да остана тук. – Ти самата *още* не си се изцелила, Елен. Ще мислим стратегии утре.

– Утре. – Тя присви очи при това празно обещание. Повтарях го вече от няколко дни. Този път обаче дори аз чувах, че думите са някак различни... истински. Мадам Лабел вече нямаше да приеме друго. И сякаш за да потвърди мислите ми, каза: – Утре *ще* си поговорим, без значение дали Ла Воазин *ще* отговори на призива ни. Съгласна ли си?

Аз забих ножа си в тапата на бутилката и го извих рязко. Всички потрепнаха. Пак се ухилих, сведох брадичка в кратко кимване и попитах:

– Кой е жаден? – Размахвах тапата под носа на Рийд и той я отблъсна подразнено. – Ансел?

Очите му се отвориха широко.

– О, аз не...

– Вероятно трябва да му намериш цицка. – Бо грабна бу-

тилката изпод носа му и отпи дълбоко. – Така сигурно ще му е по-лесно да го преглътне.

Задавих се от смях.

– Престани, Бо...

– Права си. Възщност той си няма представа какво да прави с женска гърда.

– Пил ли си някога вино, Ансел? – попита с любопитство Коко.

Лицето му потъмня, той дръпна виното от Бо и отпи дълбоко. Вместо да започне да плюе, като че ли почти си разкачи челюстта и погълна половината бутилка. Когато приключи, просто си обърса устата с опакото на ръката си и бутна бутилката към Коко. Бузите му още бяха розови.

– Много е пивко.

Не знаех кое е по-смешно – смаяните изражения на Коко и Бо или самодоволната физиономия на Ансел. Плеснах радостно с ръце.

– О, браво, Ансел. Когато ми каза, че обичаш вино, не осъзнавах, че го пиеш като вода.

Той сви рамене и извърна поглед.

– Ами живях в Сент Сесил с години. Научих се да го обичам. – Очите му пак се стрелнаха към бутилката в ръката на Коко. – Това е много по-вкусно от всичко, което съм пил в светилището обаче. Откъде го взе?

– Да – обади се Рийд, гласът му не бе толкова развеселен, колкото изискваше ситуацията. – Откъде го взе? Явно не са го купили Коко и Ансел с останалите провизии.

И двамата имаха приличието да ме погледнат извинително.

– О... – Изпърхах с мигли, докато Бо предлагаше бутилката на мадам Лабел, а тя само тръсна рязко глава. Чакаше отговора ми, стиснала устни. – Не ме разпитвай, *mon amour*¹, и няма да те лъжа.

Когато той стисна челюст, явно овладявайки гнева си, аз се стегнах за разпита. Рийд вече не носеше синята си униформа, но като че ли не можеше да се спре. Законът си беше

¹ Любав моя (фр.). – Б. пр.

закон. Няма значение от коя точно страна стои в момента. Бог да го благослови.

– Кажи ми, че не си го откраднала – рече той. – Кажи ми, че си го намерила в някоя дупка.

– Добре. Не го откраднах. Намерих го в една дупка.

Той скръсти ръце на гърдите си и прикова в мен строгия си поглед.

– Лу.

– Какво? – попитах невинно. Коко услужливо ми подаде бутилката и аз дръпнах една солидна глътка, наслаждавайки се на бицепсите на Рийд, на четвъртитата му челюст, на пълните устни и медната коса с нескрито възхищение. Вдигнах ръка да го потупам по бузата. – Ти не попита за истината.

Той плени ръката ми до лицето си.

– Сега питам.

Втренчих се в него, импулсът да излъжа се надигаше като прилив към гърлото ми. Но... не. Смръщих се, докато изследвах този основен инстинкт. Той взе мълчанието ми за упорство и се приближи, за да ме поощри да отговоря.

– Открадна ли го, Лу? Истината, ако обичаш.

– Леле, какво снизхождение чувам само. Дали да не опитаме отново?

Той въздъхна подразнено и извърна глава да целуне пръстите ми.

– Невъзможна си.

– Аз съм непрактична, невероятна, но никога не съм невъзможна.

Вдигнах се на пръсти и притиснах устни в неговите. Той поклати глава и се засмя въпреки волята си, наведе се, за да ме прегърне и да задълбочи целувката. Прекрасна топлина се разля през мен и ми бе нужно огромно усилие на волята, за да не го съборя на земята и да му видя сметката.

– Господи! – рече Бо с напоен с отвращение глас. – Той май ще ѝ изяде лицето.

Но мадам Лабел не го слушаше. Очите ѝ – така познати и сини – светеха от гняв.

– Отговори на въпроса, Луиз. – Сковах се от острия ѝ тон.

За моя изненада, Рийд също се скова. Обърна се бавно да я погледне. – Напускала ли си лагера?

Заради Рийд отвърнах любезно:

– Не съм откраднала нищо. Поне... – Свих рамене и се насилих да задържа нехайната си усмивка. – ... не откраднах *виното*. Купих го от един търговец на пътя тази сутрин с малко от *кроните* на Рийд.

– Откраднала си от сина ми?

Рийд протегна ръка да я успокои.

– Кротко. Не е откраднала нищо от...

– Той е мой *съпруг*. – Челюстта ме заболя от усиленото усмихване и вдигнах лявата си ръка за акцент. Нейният пръстен с перлата още сияеше на безименния ми пръст. – Всичко мое е и негово и всичко негово е и мое. Нали такива обети си дадохме?

– Да, така е. – Рийд кимна бързо, стрелна ме с окуражителен поглед и се втренчи в мадам Лабел. – Всичко мое е и нейно.

– Разбира се, сине. – Тя се усмихна със стиснати устни. – Но се чувствам длъжна да изтъкна, че вие двамата не сте законно женени. Луиз е използвала фалшиво име в брачното свидетелство и това анулира брака. Разбира се, ако все още искаш да споделяш притежанията си с нея, си свободен да го направиш, но не се чувствай длъжен по никакъв начин. Особено ако тя настоява да застрашава живота ти, *живота на всички ни*, с нейното импулсивно и безразсъдно поведение.

Усмивката ми най-сетне угасна.

– Качулката на наметалото ти скриваше лицето ми. Жената не ме разпозна.

– А ако те е разпознала? Ако ловците или Белите дами ни устроят засада тази нощ? Тогава какво? – Когато не отговорих, тя въздъхна и продължи по-мекко: – Разбирам неохотата ти да се изправиш пред това, Луиз, но като си затваряш очите, няма да попречиш на чудовищата да те видят. Само ти самата ще си спяпа. – После добави още по-мекко: – Крила си се достатъчно дълго.

Внезапно неспособна да погледна към никого, аз свалих ръце от шията на Рийд. И топлината му веднага започна

да ми липсва. Макар че той пристъпи към мен, сякаш да ме привлече обратно към себе си, аз само отпих отново от виното.

– Добре – казах накрая, насилвайки се да срещна кремъчния ѝ поглед. – Не биваше да напускам лагера, но нямахме как да помоля Ансел да си купи сам подарък за рождения ден. Рожденият ден са свещени. Ще измислим стратегия утре.

– Но наистина – каза сериозно Ансел, – рожденият ми ден е чак другия месец. Не е нужно.

– *Нужно* е. Може да не сме тук... – Замълчах рязко и прехапах глупавия си език, но беше твърде късно. Макар че не бях изрекла думите, те все пак отекнаха из целия лагер. *Може да не сме на този свят следващия месец.* Подадох му пак виното и опитах отново: – Нека празнуваме, Ансел. Не всеки ден ставаш на седемнайсет.

Той погледна към мадам Лабел, сякаш искаше позволение. Тя кимна рязко.

– *Утре*, Луиз.

– Разбира се. – Приех ръката на Рийд и му позволих да ме придърпа към себе си, докато се опитвах да изобразя поредната ужасна усмивка. – Утре.

Рийд ме целуна – по-силно, по-яростно този път, сякаш имаше нещо за доказване. Или пък за губене.

– Тази вечер ще празнуваме.

Вятърът се засили, докато слънцето потъваше зад дърветата, и облаците продължиха да се сгъстяват.

ОТКРАДНАТИ МИГОВЕ

Рийд

Лу спеше като мъртвец. Притиснала буза към гърдите ми, косите ѝ бяха разпилени по рамото ми. Дишаше дълбоко, ритмично. Рядко постигаше такъв покой будна. Погалих я по гърба. Наслаждавах се на топлината ѝ. Опитвах се да поддържам съзнанието си празно, очите си отворени. Дори не примигвах. Просто се вирах, непрестанно, докато дърветата се люшкаха над мен. Не виждах нищо. *Не чувствах нищо.* Бях изтръпнал.

Сънят бягаше от мен след Модранит. Когато идваше, ми се щеше да не го беше правил.

Присънваха ми се кошмари от мрачни и страховити неща.

Малка сянка се откъсна от един бор, за да седне до мен с потрепваща опашка. Абсалон, така го беше нарекла Лу. Преди го мислех за обикновена черна котка. Тя бързо ме поправи. Не беше никаква котка, а матагот. Неспкоен дух, който не може да премине отвъд и е приел формата на животно.

– Те са привлечени от подобни същества – информира ме, смръщена, Лу. – От неспокойни души. Някой тук сигурно го привлича.

Погледна ме така красноречиво, че ми стана ясно кой може да е този *някой*.

– Махай се. – Побутнах неестественото създание с лакът. – Къш.

То примигна злобно с кехлибарените си очи. Когато въздъхнах примирено, се сви до мен и заспа.

Абсалон. – Прокарах пръст по гърба му и се подразних, когато той започна да мърка. – *Аз не съм неспокойна душа.*

Отново се вгледах в дърветата – и себе си не можех да убедя.

Потънал в парализата на мислите си, не забелязах кога Лу се е събудила. Косата ѝ погъделичка лицето ми, когато тя се надигна на лакът и се наведе над мен. Гласът ѝ беше тих. Мек от съня, сладък от виното.

– Буден си.

– Да.

Взираше се в очите ми – колебливо, загрижено – и гърлото ми необяснимо се сви. Когато тя отвори уста да заговори, да попита, аз я прекъснах с първите думи, които ми дойдоха на ума:

– Какво се случи с майка ти?

Тя примигна.

– Какво имаш предвид?

– Тя винаги ли е била така...?

Тя опря брадичка на гърдите ми с въздишка. Завъртя пръстена с перлата на пръста си.

– Не. Не знам. Могат ли хората да се раждат зли? – По-клатих глава. – И аз не мисля, че могат. Мисля, че се е изгубила някъде по пътя. При магията това е лесно. – Когато се напрегнах, тя се обърна да ме погледне. – Не е каквото си мислиш. Магията не е... е, тя е като всичко останало. Твърде много и от най-хубавото е вредно. Може да бъде пристрастяваща. Майка ми, тя... тя обича властта, предполагам. – Засмя се. Горчиво. – И когато *всичко* за нас е въпрос на живот и смърт, залозите са по-високи. Колкото повече получаваме, толкова повече губим.

Колкото повече получаваме, толкова повече губим.

– Разбирам – отвърнах, но не разбирах.

Нищо в този канон не ми харесваше. Защо изобщо да рискуваш с магията?

Сякаш усетила неприязънта ми, тя отново се надигна, за да ме вижда по-добре.

– Това е дар, Рийд. В него има много повече от това, което ти видя. Магията е красива, дива и свободна. Разбирам нео-

хотата ти, но не можеш да се криеш вечно от нея. Тя е част от теб.

Не можех да формулирам отговор. Думите засядаха в гърлото ми.

– Готов ли си да поговорим за случилото се? – попита тя тихо.

Прокарах пръсти през косата ѝ и докоснах с устни челото ѝ.

– Не и тази нощ.

– Рийд...

– Утре.

Тя въздъхна отново, но за щастие, не продължи да настоява. След като се протегна да почеше Абсалон по главата, отново легна и заедно се вгледахме в парченцата небе между короните над дърветата. Аз отново потънах в съзнанието си, в неговата предпазлива, празна тишина. Не знам колко време измина, минути или часове.

– Мислиш ли... – стресна ме отново тихият глас на Лу. – Мислиш ли, че ще има погребение?

– Да.

Не попитах кого има предвид. Нямаше нужда.

– Дори при всичко това накрая?

Красива вещица, облечена като дама, скоро го подмами по пътя към ада. Гърдите ме заболяха, когато си спомних за представлението на „Древните сестри“. За русокосата разказвачка. Тринайсет-, най-много четиринайсетгодишна – самият дявол, под прикритието не на дама, а на девойка. Изглеждаше толкова невинна, докато произнасяше присъдата ни. Почти ангелска.

Скоро вещицата се завърна с най-лошата от всички новини. Тя бе родила детето му.

– Но... той ми беше баща. – Чух я да преглъща и се обърнах, притиснах длан към тила ѝ. Държах я до себе си, а емоцията заплашваше да ме задави. Отчаяно се борех да си върна изградената крепост, да се върна в нейните блажено празни дълбини. – Той е спал с Господарката на вещиците. С вещица. Кралят не би могъл да го погребее с почести.

– Никой не може да докаже нищо. Крал Огюст няма да осъди един мъртвец само заради твърдението на една вещица.

Думите излязоха, преди да мога да ги спра. *Един мъртвец*. Стиснах по-здраво Лу и тя допря длан до бузата ми – не за да ме накара да я погледна, просто за да ме докосне. Да ме обуздае. Облегнах се на дланта ѝ.

Тя се вгледа дълго в мен, допирът ѝ бе безкрайно нежен. Безкрайно търпелив.

– Рийд.

Името бе някак тежко. Изпълнено с очакване.

Не можех да я погледна. Не можех да се изправя пред отпадеността, която сякаш да видя в тези познати очи. *Неговите* очи. Дори ако тя не го бе осъзнала още – дори да не я беше грижа, – някой ден щеше да ме намрази за онова, което сторих. Той ѝ беше баща.

А аз го убих.

– Погледни ме, Рийд.

Споменът проблесна, неканен. Ножът ми се забива в ребрата му. Кръвта му тече по китката ми. Топла, гъста и влажна. Когато се обърнах към нея, синьо-зелените ѝ очи бяха спокойни. Решителни.

– Моля те – прошепнах аз.

За мой срам – за мое унижение – гласът ми прекъсна на тази дума. Топлина нахлу в лицето ми. Дори сам не знаех за какво я моля. *Моля те, не ме питай. Моля те, не ме карай да го изричам*. И тогава, по-силно от всичко, един пронизителен вой се надигна рязко през болката...

Моля те, накарай я да си отиде.

По лицето ѝ мина вълна от емоция – много бързо, почти незабележимо. После тя стисна челюст. Дяволит блясък светна в очите ѝ. След секунда се прехвърли над мен, обкрати ме, прокара пръст по устните ми. Нейните се отвориха и езикът ѝ бързо навлажни долната уста.

– *Mon petit oiseau*¹... изглеждаш... напрегнат напоследък. – Наведе се над мен и опря нос в ухото ми. Разсейваше ме. От-

¹ Мое малко птиче (фр.). – Б. пр.

говаряше на неизречената ми молба. – Мога да ти помогна с това, нали знаеш.

Абсалон изсъска възмутено и се разтвори във въздуха.

Когато тя започна да ме докосва, да се движи до мен – леко, влудяващо, – кръвта се отдръпна от лицето ми и аз затворих очи, стиснал зъби, за да устоя на усещането. На жегата. Пръстите ми се забиха в хълбоците ѝ, за да я задържат там.

Някой зад нас въздъхна тихо в съня си.

– Не можем да го направим тук. – Напрегнатият ми шепот отекна твърде силно в тишината. Въпреки думите ми обаче, тя се усмихна и се притисна по-близо, *навсякъде*, докато моите бедра не се надигнаха в отговор, тя се търкаше в мен. Веднъж. Два пъти. Три пъти. Отначало бавно, после по-бързо. Отпуснах глава назад, на студената земя, дишах накъсано, все така със затворени очи. Нисък стон се надигаше в гърлото ми. – Някой ще ни види.

Тя дръпна колана ми. Очите ми се отвориха и се извих към допира ѝ, потъвах в него. В нея.

– Нека – каза тя задъхано. Пак се чу кашлица. – Не ми пука.

– Лу...

– Искаш да спра?

– Не.

Стиснах по-здраво хълбоците ѝ и бързо седнах, притиснах устни в нейните.

Още една кашлица, този път по-силна. Не ѝ обърнах внимание. Ръката ѝ се плъзгаше надолу, за да развърже панталона ми. Езикът ѝ беше горещ до моя... не можех да спра, дори да исках. Докато...

– *Спри.*

Думата се откъсна от гърлото ми и аз се отдръпнах назад, като избутах бедрата ѝ от своите. Не исках да стигаме толкова далече, така бързо, при *толкова* много хора наоколо. Когато изругах, тихо и яростно, тя примигна объркано, а ръцете ѝ се стрелнаха към раменете ми, за да се задържи. Устните ѝ бяха подути. Бузите ѝ аленееха. Отново затворих очи – стисках, стисках, *стисках* клепачи, – мислех за всичко друго, но не и за нея. За развалено месо. За ядящи плът ска-

калци. За сбръчкана, провиснала кожа и за думите *влага* или *съсирено*, или *хрчка*. За прокапваща хрчка или, или...

За майка си.

Споменът за първата ни нощ тук просветна кристално ясен.

– *Сериозна съм – предупреждава мадам Лабел, докато ни отвежда настрани, – никакво измъкване за тайни срещи. Гората е опасна. Дърветата имат очи.*

Смехът на Лу звъни, ясен и чист, докато аз заеквам ужасен.

– *Знам, че вие двамата сте в интимни отношения – не се опитвайте да отричате – добавя мадам Лабел, като гледа аленото ми лице, – но каквото и да искат телата ви, опасността извън този лагер е твърде голяма. Трябва да ви помяна да се въздържате известно време.*

Аз си тръгвам, без да кажа и дума, смехът на Лу още звънти в ушите ми. Мадам Лабел ме следва невъзмутимо:

– *Съвсем естествено е да имаш такива импулси. – Тя бърза да ме настигне, като заобикаля Бо. Той също се тресе от смях. – Наистина, Рийд, тази твоя незрялост е вбесяваща. Ще внимаваш, нали? Вероятно трябва да си поговорим и за методите против забременяване...*

Да. Това свърши работа.

Нарастващото напрежение се превърна в тъпа болка.

Издишах силно и бавно отпуснах отново Лу в скута си. Още една кашлица прозвуча откъм Бо. Този път по-силна. Многозначителна. Но Лу упорстваше. Ръката ѝ пак се плъзна надолу.

– Нещо не е наред ли, съпруже?

Хванах ръката ѝ до пъпа си и се втренчих в очите ѝ. Нос до нос. Устни до устни.

– Хитруша.

– Ще ти покажа аз какво е *хитруша*...

С подразнена въздишка Бо се изправи и ни прекъсна високо:

– Ехо! Извинете! Изглежда, не сте забелязали, но тук

има и други хора! – После добави с ръмжене: – Макар че очевидно тези други хора скоро ще се съсухрят и умрат от въздържание.

Усмивката на Лу стана коварна. Очите ѝ се извърнаха към небето – което сега бе зловещо сиво, преди зазоряване, – преди да ме прегърне през врата.

– Почти съмна – прошепна тя в ухото ми. Космите на тила ми настръхнаха. – Да намерим ли поточето и да... се изкъпем?

Неохотно погледнах към мадам Лабел. Не се беше събудила нито от нашата страст, нито от избухването на Бо. Дори насън излъчваше някакво царствено изящество. Кралица под прикритието на мадам, властваща не над кралство, а над бардак. Дали животът ѝ щеше да е различен, ако беше срещнала баща ми, преди той да се ожени? Дали *моят* щеше да бъде различен? Извързвам очи, отвратен от себе си.

– Мадам Лабел ни забрани да напускаме лагера.

Лу засмука леко ухото ми и аз потреперих.

– Това, което мадам Лабел не знае, не може да я нарани. Освен това... – Тя докосна с пръст засъхналата кръв зад ухото ми, по китката ми... Същата като по петната по лактите, коленете и гърлото ми. Петна, които всички ние носим от Модранит насам. Предпазна мярка. – Кръвта на Коко ще ни крие.

– Водата ще я отмие.

– И аз имам магия, забрави ли... ти също. Можем да се защитим, ако се наложи.

Ти също.

Макар че се опитах да потисна потрепването си, тя го видя. Очите ѝ се затвориха.

– Все някога ще трябва да се научиш да я използваш. Обещай ми.

Насилих се да се усмихна и я стиснах леко.

– Това не е проблем.

Неубедена, тя се плъзна от скута ми и разтвори постелката си.

– Добре. Чу майка си. Утре всичко това ще свърши.

Зловеща вълна ме заля при тези думи, при изражението

й. Макар да знаех, че не можем да стоим тук вечно – знаех, че не можем просто да чакаме Морган или ловците да ни открият, – все пак няхахме план. Няхахме съюзници. И въпреки увереността на майка ми не можех да си представя, че ще намерим някакви. Защо някой ще се съюзява с нас, за да се бори срещу Морган? Та те искаха същото като нея – смъртта на всички, които са ги преследвали.

Лу въздъхна тежко, извърна се и се сви на постелката. Косата ѝ се пръсна като ветрило от кестеняво и златно зад нея. Плъзнах пръсти през кичурите, опитвах се да я утеша. Да прогоня внезапното напрежение в раменете ѝ, безнадеждността от гласа ѝ. Не можех да си представя обзета от безнадеждност Лу – все едно да си представя отракан Ансел или грозна Козет.

– Ще ми се... – прошепна тя. – Ще ми се да можехме да живеем вечно тук. Но колкото по-дълго оставаме, толкова повече ми се струва, че сякаш... сякаш си крадем мигове щастие. Сякаш тези мигове изобщо не са наши. – Ръцете ѝ се свиха в юмруци до тялото. – Тя накрая ще си ги поиска обратно. Дори ако трябва да ги изреже от сърцата ни.

Пръстите ми застигнаха върху косата ѝ. Дишах бавно, ритмично – преглъщах гнева, който избухваше в мен при всяка мисъл за Морган, – свих длан на брадичката на Лу, накарах я да ме погледне. *Да почувства* думите ми. Обещанието ми.

– Не бива да се страхуваш от нея. Няма да позволим да ти се случи нищо.

Тя се засмя някак самоиронично.

– Не се страхувам от нея. Аз... – Рязко изви брадичка и се освободи от ръката ми. – Няма значение. Това е жалко.

– Лу. – Започнах да масажирям врата ѝ, исках да се отпусне. – Можеш да ми кажеш.

– Рийд – отвърна тя със същия тих глас, като ми се усмихна сладко през рамо. Аз също се усмихнах и кимнах окуражително. Все още усмихната, тя ме сръга силно с лакът в ребрата. – Разкарай се.

– Лу... – казах по-твърдо аз.

– Ама остави ме на мира – сопна се тя. – Не искам да говоря за това. – Взирахме се дълго един в друг. Аз разтривах

натъртените си ребра, преди тя да се предаде. – Виж, забрави, че съм казала нещо, не е важно в момента. Другите скоро ще станат и можем да започнем с планирането. Добре съм. Наистина.

Но не беше добре. Аз също.

Господи. Просто исках да я прегърна.

Прокарах ръка по лицето си, преди да погледна към мадам Лабел. Тя още спеше. Дори Бо се беше завил пак и беше заспал отново. Добре. Преди да съм размислил, грабнах Лу на ръце. Потокът не беше далече. Можехме да отидем до там и да се върнем, преди някой да се е усетил, че ни няма.

– Все още не е утре.